

Generaladvokaten
Postboks 651
0106 OSLO

Oslo 24. mai 2011

ANMELDELSE AV FORSVARSSJEF HARALD SUNDE FØDT 9. MARS 1954 FOR BLANT ANNET BRUDD PÅ MILITÆR STRAFFELOV

1. Innledning

Generaladvokaten er godt kjent med problematikken knyttet til nedleggelse av Forsvarets HV-016 avdelinger. Problematikken ble tatt opp i Stortinget i sak behandlet 16. november 2010 i den utvidede utenriks- og forsvarskomiteé (sak 3: Situasjonen i Heimevernet og betydningen for Forsvaret), og innbrakt i medhold av forretningsorden § 13 syvende ledd i åpent stortingsmøte den 26. november 2010). Vi er kjent med at Generaladvokaten nylig har hatt flere forhold knyttet til nedleggelsen av HV-016 avdelingene til vurdering, både med tanke på etterforskning og eventuelle reaksjoner, sett opp mot den militære disiplinærmyndighet.

2. Hvem står bak anmeldelsen - mandat

Den videre prosess etter stortingsmøtet 26. november 2010, har resultert i at ca 95 % av mannskapene i HV-016 avdelingene i Bergen, Stavanger og Oslo har sagt opp kontraktene og sluttet i innsatsstyrken til Heimevernet. Organisasjonsmessig inngikk HV-016 avdelingene i Heimevernets innsatsstyrker.

Kontraktene er for de aller fleste (inkl oppsigelsestid) ble avsluttet den 31. januar 2011.

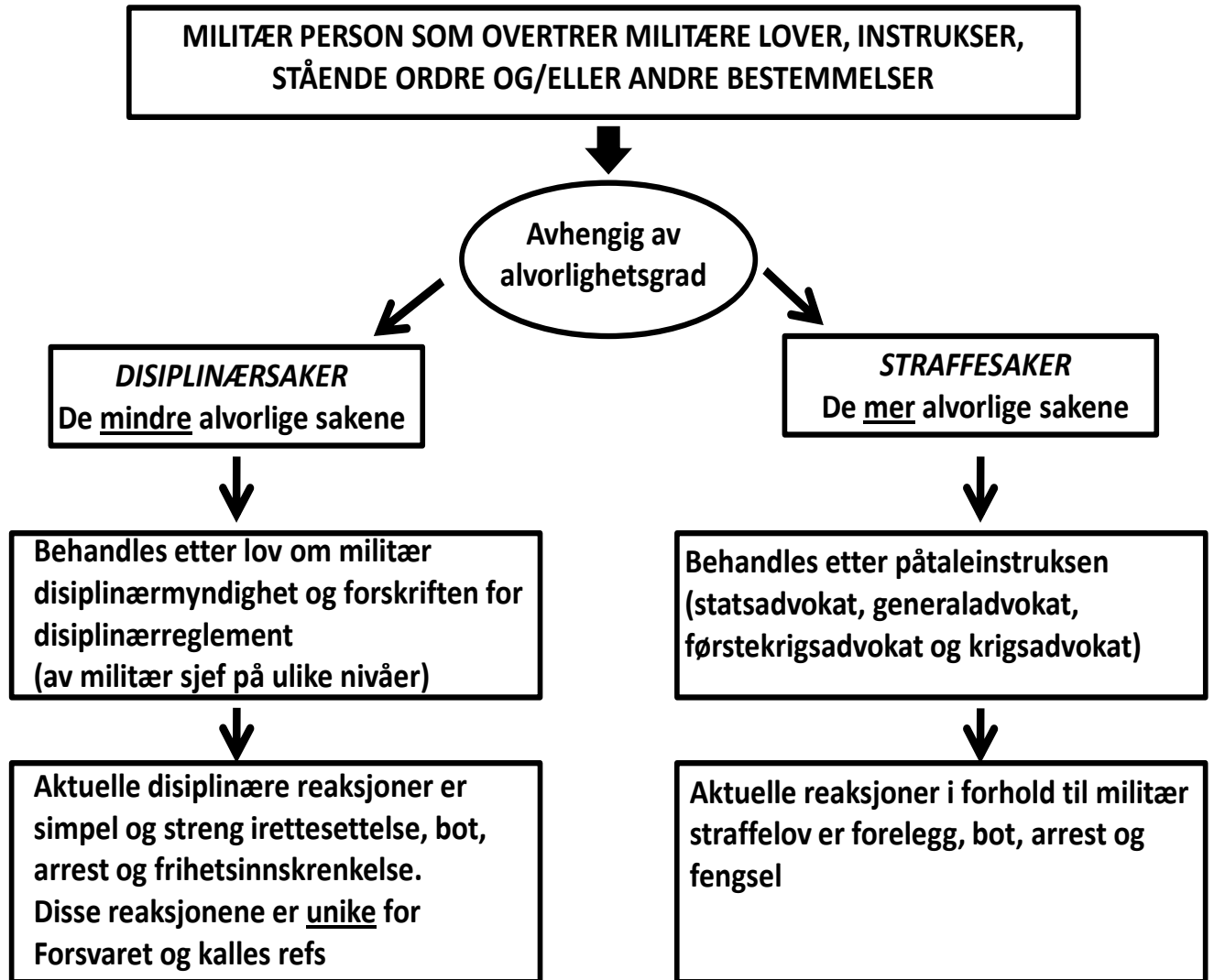
HV016-personell, som på denne bakgrunn har sagt opp sine tre års kontrakter med innsatsstyrken, har gitt fullmakt til de undertegnede om å fremføre denne anmeldelsen. Vi som undertegner denne anmeldelsen er de samme personene som har representert avdelingene som tillitsmenn.

3. Det som anmeldes

Følgende forhold anmeldes:

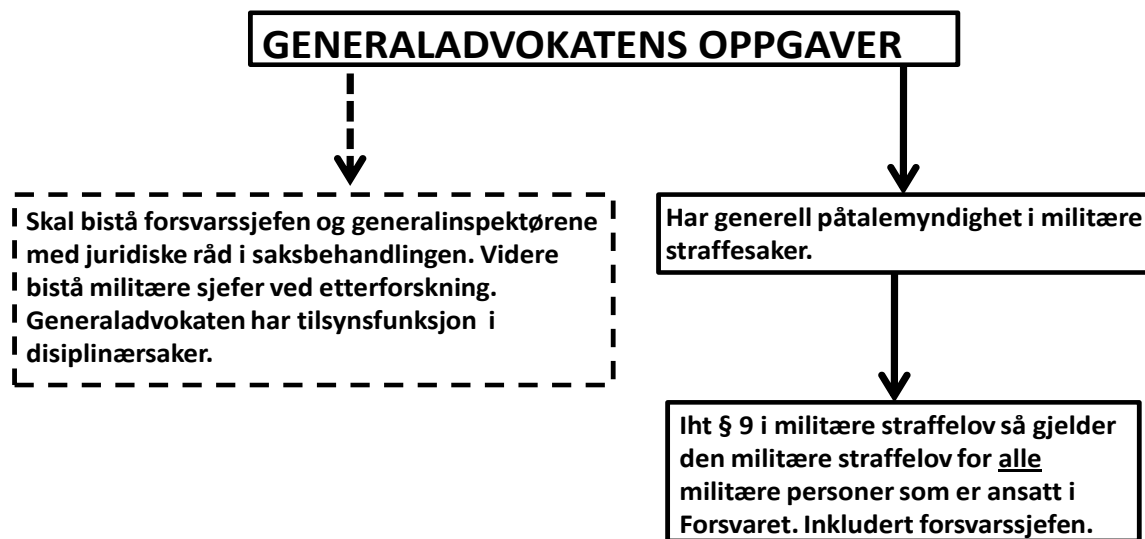
- Brudd på militær straffelov §§ 77 og 78 om ikke å oppfylle sine tjenesteplikter. Jf eventuelt arbeidsmiljøloven § 19-1 første ledd.
- Brudd på Grunnlovens § 100, fjerde ledd om forhåndssensur. Jf §§ 123 og 125 i straffeloven av 1902.
- Overtredelse av militær skikk og orden som det ikke sømmer seg for en militærperson å begå. Jf § 1 i Lov om militær disiplinærmyndighet.

4. Hvem kan reagere mot forsvarssjefen i tjenesteanliggender - det være seg disiplinært eller påtalemessig

Figur 1

Generaladvokatens juridiske kompetanse ovenfor forsvarssjefen:

Figur 2

I venstre del av figur 2 (stiplet boks) beskrives det som er formulert i §§ 9 og 10 i forskrift om tjenesteordning og instruks for generaladvokaten og krigsadvokatene av 1997, sist endret i 2010.

§ 9. Generaladvokaten og krigsadvokatenes alminnelige oppgaver

Generaladvokaten og krigsadvokatene bistår de militære sjefer ved etterforskning av disiplinærsaker og fører tilsyn med utøvelsen av disiplinærmyndigheten, slik det følger av lov om militær disiplinærmyndighet 20. mai 1988 nr 32 og tilhørende disiplinærreglement.

§ 10. Saksbehandling

Generaladvokaten skal bistå forsvarssjefen og generalinspektørene. Krigsadvokatene skal bistå de militære sjefer innen de regioner de er beskikket for tjeneste. Fellesinstitusjoner betjenes av krigsadvokatene for Sør-Norge. Norske enheter og avdelinger utenfor Norge bistås av krigsadvokatene for Sør-Norge eller etter generaladvokatens nærmere bestemmelse.

Generaladvokaten gir direktiver om krigsadvokatens rutiner for saksbehandling.

Endret ved forskrift 5 mars 2010 nr. 312

Vedrørende disiplinærsak mot forsvarssjefen:

En eventuell disiplinærsak mot forsvarssjefen som vi nå skal drøfte omhandles i venstre del av figur 1. Forsvarssjefen er embetsmann (i Forsvaret fra obersts grad og oppover), og deler av lov om

statstjenestemenn omhandler også embetsmenn. Når det gjelder overtredelse av tjenesteplikter og utilbørlig opptreden av en embetsmann er dette omtalt i samme lov:

§ 14. Ordensstraffer.

1. En embetsmann som ikke er dommer, eller tjenestemann som ikke ved lov er underlagt annen disiplinærmyndighet, kan ilegges ordensstraff for:

a. overtredelse av tjenesteplikter eller unnlattelse av å oppfylle tjenesteplikter,

b. utilbørlig atferd i eller utenfor tjenesten som skader den aktelse eller tillit som er nødvendig for stillingen.

Her skisseres det at denne paragrafen ikke gjelder embetsmenn som eventuelt er underlagt annen lov om disiplinærmyndighet. Og militære embetsmenn er nettopp underlagt slik lov.

Derfor finner man i Statens personellhåndbok under pkt 2.5 som omhandler "Disiplinærreaksjoner overfor embets- og tjenestemenn, inklusive ordensstraff" følgende utdypet i pkt 2.5.1 om embetsmenn: *Militære embetsmenn kan refses disiplinært etter lov om militær disiplinærmyndighet av 20. mai 1988 nr. 32 og lov om politimyndighet i det militære forsvar av 20. mai 1988 nr. 33.* Det som gjør dette uklart vedrørende forsvarssjefen personlig er det som er beskrevet i instruks for Forsvarssjefen. I pkt 8 i instruks for Forsvarssjefen hvor det står at: *"Forsvarssjefen er høyeste disiplinærmyndighet i Forsvaret".*

I forhold til både lov om militær disiplinærmyndighet og forskriften for disiplinærreglement er det ikke vist noe sted i ovennevnte lov og forskrift om hvordan en problemstilling som vedrører forsvarssjefen personlig eventuelt skal håndteres.

Utfra alminnelige habilitetsavveininger i strafferettspleien og forvaltningen, er det rimelig å legge til grunn at forsvarssjefen ikke kan avgjøre disiplinærsaker som er knyttet til ham personlig.

Herværende anmeldelse sett i forhold til en disiplinærsak mot forsvarssjefen kan således etter vår oppfatning bare behandles ved at Generaladvokatembetet foretar en uavhengig vurdering av saken. Hvis det kan reageres disiplinært mot forsvarssjefen, er det rimelig at forsvarssjefen - etter allmenne hensyn - behandles på samme måte og med samme terskelinnslag for en disiplinær reaksjon som for andre befalingsmenn.

Om det da vil være Generaladvokaten eller f eks Forsvarsdepartementet som vil ha juridisk kompetanse til eventuelt å ilegge forsvarssjefen refselse må andre ta stilling til.

Men utfra ovennevnte kan man også tenke seg at det mot forsvarssjefen personlig ikke kan reageres disiplinært overhodet. Da vil forsvarssjefen eventuelt være den eneste militære person i Forsvaret som ikke kan bli gjenstand for en disiplinær reaksjon etter lov om militær disiplinærmyndighet og forskriften for disiplinærreglement. Det er imidlertid urimelig å tro at dette var lovgivers intensjon, med tanke på alminnelige rettssikkerhetsregler som "likhet for loven".

For de mindre alvorlige forholdene kunne man tenke seg at hvis forsvarssjefen ikke kan refses (venstre del av figur 1) så kan han underlegges regimet beskrevet i § 14 om ordensstraff i statstjenestemannsloven.

Av rettferdighetsgrunner og "likhet for loven" betraktninger er det som nevnt vanskelig å se for seg at forsvarssjefen som den eneste militære embetsmann i Forsvaret skulle være underlagt et disiplinærsystem som har mildere reaksjonsformer og mye høyere terskelinnslag for reaksjon enn hva andre militære embetsmenn og alle andre militære personer i Forsvaret må forholde seg til.

Vi tolker derfor begrepet disiplinærmyndighet nevnt i statstjenestemannsloven § 14 om ordensstraff ikke bare til loven om militær disiplinærmyndighet, men til en mer utvidet begrepsfære som omfatter påtalemessige avgjørelser gjort etter den militære straffelov og påtaleinstruksens § 36-2. Ganske enkelt fordi det vil være overlappende overtredelser etter den militære straffelov som det

både kan reageres disiplinært på og påtalemessig. Det vil her være gråsoner. Derfor bes det om at hvis man kommer til at det formelt ikke kan reageres mot forsvarssjefen disiplinært så bes det om at der det normalt ville avstedkommet en disiplinær reaksjon mot ham med ett gitt reaksjonsnivå så ses det på om det kan reageres påtalemessig med samme reaksjonsnivå slik det er skissert i påtaleinstruksens § 36-2.

Vedrørende straffesak mot forsvarssjefen:

Straffesaker som vi nå skal drøfte omhandles i høyre side av figur 1 og 2.

Det som etter vår vurdering er uomtvistet er at Generaladvokaten har en alminnelig uavhengighet i militære straffesaker slik det er for den sivile påtalemyndighet i alminnelige straffesaker.

Dette er formulert § 9 i instruks for Generaladvokaten:

§ 9. Generaladvokaten og krigsadvokatenes alminnelige oppgaver

”Generaladvokaten og krigsadvokatene utfører oppgaver tillagt påtalemyndigheten i militære straffesaker slik det følger av lov om rettergangsmåten i straffesaker 22. mai 1981 nr 25 kap 35 og reglene i påtaleinstruksen.”

Den militære straffelov § 9 må nødvendigvis forstås slik at forsvarssjefen også er omfattet av den militære straffelov, slik alle andre befalingsmenn er det:

§ 9. Etter denne lov straffes, forsåvidt intet annet uttrykkelig er bestemt eller fremgår av sammenhengen,

1. alle ved rikets vebnede makt ansatte eller dertil hørende personer, unntatt de tjenestemenn som er ansatt ved det militære rettsvesen;

Det kan dermed utledes at Generaladvokaten har en selvstendig påtalemessig rolle, også ovenfor forsvarssjefen, hvis denne bryter den militære straffelov.

Samtidig er det slik iht påtaleinstruksens § 36-2 at i fredstid så er det statsadvokaten som avgjør spørsmålet om tiltale i saker om militære forbrytelser når det ikke hører under Kongen i statsråd eller riksadvokaten.

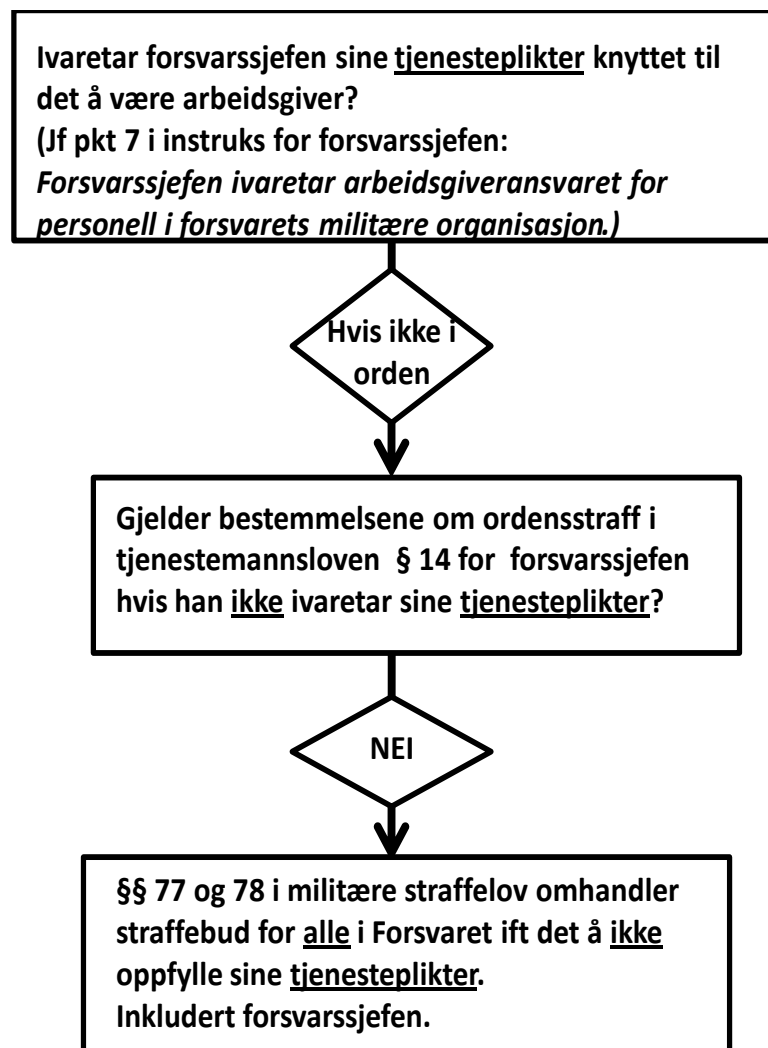
Riktig adressat for vår anmeldelse:

I forhold til en disiplinærsak vises det til påtaleinstruksens § 36-9 hvor det framgår at *”forhold som ikke burde avgjøres ved refselse skal meldes til vedkommende krigsadvokat”*. I denne saken mener vi det er usikkerhet om saken kan løses med refselse, siden den angår landets forsvarssjef. Det begrunner at denne anmeldelsen blir levert direkte til Generaladvokaten.

Men i tillegg mener vi at de konkrete bruddene på både militær og sivil straffelov samlet sett er av en slik alvorlig art at uansett så er Generaladvokaten rette adressat. Jf høyre del av figur 1.

Hvis Generaladvokaten mot formodning skulle mene at Generaladvokatembetet ikke skulle være riktig adressat for herværende anmeldelse, ber vi om grunnlagt svar, uten nærmere og ugrunnet opphold i saksbehandlingen. I et slikt tilfelle, vil vi dessuten be om veiledning med tanke på hva Generaladvokaten mener er riktig adressat for vår anmeldelse.

5. Forsvarssjefens tjenesteplikter som arbeidsgiver:

Figur 3

Forsvarssjefen har som tjenesteplikt å være arbeidsgiver:

Forsvarssjefen er underlagt egen instruks, fastsatt ved kronprinsregentens resolusjon 28. november 2003, med hjemmel i Kongens instruksjonsmyndighet. Den ble fremmet av Forsvarsdepartementet og ble revidert senest i 2005. I denne står det:

Punkt VII

Forsvarssjefen ivaretar arbeidsgiveransvaret for personell i forsvarets militære organisasjon.

Det betyr, slik vi ser det, at det tillegger forsvarssjefen å utøve tjenesteplikter knyttet til det å være arbeidsgiver.

Drøfting av aktuelle lover som omhandler forsvarssjefens unnlattelse av å gjøre sine tjenesteplikter:

Det å unnlate å gjøre sine tjenesteplikter omhandles i §§ 77 og 78 i den militære straffelov. Bestemmelsene i den militære straffelov utløses i alminnelighet i disiplinærsaker på et lavt terskelnivå (jf venstre side i figur 1).

Praksis i Forsvaret i dag er at det er en meget lav terskel for å reagere disiplinært, sett opp mot §§77 og 78 i den militære straffelov, mot personell som er inne til førstegangstjeneste og/eller som er elever ved forsvarets skoler.

Typiske forhold som fører til en disiplinær reaksjon er alt fra forsovelse, nyte alkohol på forbudt område, sovne på vakt, brudd på sikkerhetsbestemmelsene, manglende utført vedlikehold etter fastsatte prosedyrer, osv.

Hva gjelder befalingsmenn, er terskelen for å reagere etter §§ 77 og 78 høyere enn for vernepliktige og elever ved forsvarets skoler, men det er likevel slik at det skal atskillig mindre til for at en disiplinær reaksjon finner sted når tjenestepliktene er brutt i Forsvaret, enn hva som eksempelvis er normen i statlig sektor forøvrig (jf bestemmelsene om ordensstraff i statstjenestemannsloven).

Som tidligere drøftet er forsvarssjefen nettopp ved lov underlagt annen disiplinærmyndighet når det gjelder å ikke ha utført sine tjenesteplikter. Uansett må han forholde seg til militær straffelov § 9 nr 1 hvor det går klart fram at den militære straffelov også omhandler forsvarssjefen personlig. Den militære straffelov omhandler blant annet straffebud om man ikke utfører sine tjenesteplikter.

Det som regulerer dette finner man i den militære straffelov §§ 77 og 78:

§ 77. *Unnlader en Krigsmand at udføre nogen Tjenestepligt, eller overtræder han paa anden Maade sine Tjenestepligter, straffes han med Arrest eller med Fængsel indtil 6 Maaneder, men, hvis den skyldige er Befalingsmand, med Arrest eller Tjenestens Tab eller med Fængsel indtil 2 Aar. Er betydelig Skade voldt, kan Fængsel indtil 2 Aar eller for Befalingsmænd indtil 4 Aar anvendes. Er nogens Død voldt, kan Fængsel indtil 6 Aar anvendes. Paa samme Maade straffes den, som forleder eller tilskynder en anden til at unnlade eller overtræde sin Tjenestepligt.*

§ 78. *Befalingsmand, som gjør sig skyldig i Forsømmelighed eller Skjødesløshed ved Udførelsen af sine Tjenestepligter, straffes med Arrest eller Tjenestens Tab eller med Hefte indtil 6 Maaneder. Paa samme Maade straffes Befalingsmand, som gjør sig skyldig i grov Uforstand i Tjenesten eller foretager nogen Handling, der paa Grund af hans Stilling er ham forbudt. Er ved Befalingsmandens Forsømmelighed, Skjødesløshed eller Uforstand betydelig Skade voldt, kan Hefte eller Fængsel indtil 2 Aar anvendes, men Fængsel indtil 6 Aar, saafremt nogens Død derved er voldt.*

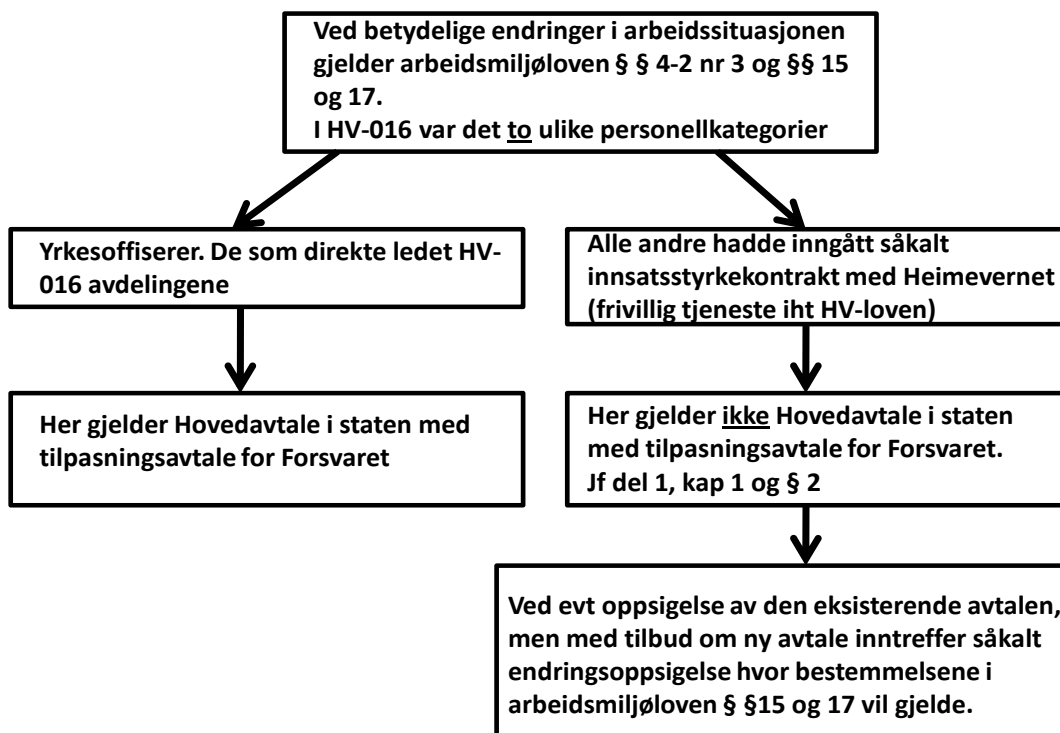
Endres ved lov 20 mai 2005 nr. 28 (ikr. fra den tid som fastsettes ved lov) som endret ved lov 19 juni 2009 nr. 74.

Det er på denne bakgrunn rimelig å hevde at forsvarssjefens eventuelt manglende evne til utøvelse av tjenesteplikter som arbeidsgiver først og fremst omhandles - og rammes - av den militære straffelovs §§ 77 og 78.

Vi har tidligere vist at forsvarssjefen er underlagt den militære straffelov hvor Generaladvokaten har en uavhengig påtalefunksjon ovenfor alle i Forsvaret. Også ovenfor forsvarssjefen, hvis vedkommende i alvorlig grad unnlater å gjøre sine tjenesteplikter.

6. Hva slags personell var berørt ved nedleggelsen av HV-016 og hvilke spilleregler gjelder:

PERSONELLKATEGORIER OG FORMELT RAMMEVERK

Figur 4

I HV-016 avdelingene var det to typer personell.

Yrkesoffiserer og personell som hadde skrevet under innsatsstyrkekontrakt i Heimevernet.

Kun sjefen i hver av de fem avdelingene var stadig tjenestegjørende. Disse fem var yrkesoffiserer (Y).

Resten av personellet hadde skrevet under kontrakt i innsatsstyrken til Heimevernet.

95 % av hjemlene i HV-016 var befalshjemler.

Forsvaret ved Forsvarssjefen har med dette to ulike personellgrupper å forholde seg til.

Det er to (I og II) forhold hvor vi mener forsvarssjefen har overtrådt §§ 77 og 78 i den militære straffelov og hans øvrige tjenesteplikter.

(I) Ved endr. i arbeidssituasjon for 016 er det to ulike formelle rammeverk som gjelder.

For de fem yrkesoffiserene:

- Her gjelder Hovedavtale i Staten, med tilpasningsavtale for Forsvaret.

For øvrig personell, med innsatsstyrkekontrakt i Heimevernet:

- Her gjelder ikke Hovedavtale i Staten, med tilpasningsavtale for Forsvaret
Det står klart i Del 1, kapittel 1 og § 2: "Avtalen omfatter Forsvarets personell med unntak av:
- pliktig og frivillig tjeneste etter HV-loven.

Frivillig tjeneste i Heimevernet, slik en innsatsstyrkekontrakt omhandler, reguleres av §§5 og 6 i Heimevernsloven. 95 % av de frivillige i HV-016 var befal og mottok lønn og betalte følgelig skatt av inntekten. De er dermed lønnsmottagere. Historiske tall fra HV-016 avdelingene viser at vi hadde ca 30-35 tjenestegjørende dager i året og i kontraktstiden på tre år ca 90-115 dager tjenestegjørende dager. Det vil si utover det som er skissert i kontrakten om 25 dager pr år og 75 dager i kontraktstiden.

Vi har tatt opp innsatsstyrkekontraktens innhold med Norges Offisersforbund.

De har henvendt seg til juridisk avdeling i LO sentralt.

De tilbakemeldinger vi har fått så langt tyder på at det er grunn til å stille følgende spørsmål: *Hva slags gyldighet har egentlig disse innsatsstyrkekontraktene? Hvordan er de hjemlet? Er kontraktene i det hele tatt utformet på en slik måte at de er gyldige? Er man midlertidig statstjenestemann hele tiden eller er man dette bare når man er inne til tjeneste? Hva er man når man ikke er inne til tjeneste? Når gjelder statstjenestemannsloven og når gjelder arbeidsmiljøloven?*

Her er det meget uklart hva som gjelder og det er på denne bakgrunn rimelig å legge til grunn at personellet bør omfattes av Arbeidsmiljøloven.

Ett moment som understøtter dette, er forskriften om Arbeidsmiljølovens anvendelse for personer som ikke er arbeidstakere. Om Forsvarets personell står det:

- **§ 2. Vernepliktige, sivile tjenestepliktige og elever ved Forsvarets skoler**

Vernepliktige, sivile tjenestepliktige og elever ved Forsvarets skoler skal når de utfører arbeid anses som arbeidstakere i forhold til arbeidsmiljøloven kapittel 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 18 og kapittel 19, med unntak av § 19-2

(Fastsatt ved kgl.res. 16. desember 2005 med hjemmel i lov 17. juni 2005 nr. 62 om arbeidsmiljø, arbeidstid og stillingsvern mv. (arbeidsmiljøloven) § 1-6 første og tredje ledd. Fremmet av Arbeids- og sosialdepartementet.)

På denne bakgrunn er det rimelig å legge til grunn at Arbeidsmiljølovens bestemmelser må gjelde fullt ut for personell i Heimeverne som er i innsatsstyrken og som er lønnsmottakere og utfører et arbeid utover den alminnelige tjenesteplikten.

Ved eventuell omorganisering vil dermed følgende gjelde i Arbeidsmiljøloven:

§ 4-2. Krav til tilrettelegging, medvirkning og utvikling

(3) Under omstillingsprosesser som medfører endring av betydning for arbeidstakernes arbeidssituasjon, skal arbeidsgiver sørge for den informasjon, medvirkning og kompetanseutvikling som er nødvendig for å ivareta lovens krav til et fullt forsvarlig arbeidsmiljø.

Hva angår foregående punkt, er det ikke umiddelbart lett å fastslå om HV-016 avdelingene har vært utsatt for en omorganiseringsprosess eller om det har vært forsøk på en såkalt endringsoppsigelse.

Hva gjelder endringsoppsigelse, er ikke dette særskilt regulert i Arbeidsmiljøloven. I likhet med en vanlig oppsigelse, må en endringsoppsigelse være saklig begrunnet i virksomhetens, arbeidsgiverens eller arbeidstakerens forhold for å være gyldig, jfr. arbeidsmiljøloven § 15-7. Arbeidsgiveren skal også drøfte en endringsoppsigelse med arbeidstakeren, FØR beslutningen fattes. Drøftingen skal sikre en forsvarlig saksbehandling. Manglende drøfting kan være en saksbehandlingsfeil som kan få betydning for oppsigelsens gyldighet.

Uansett skal bestemmelsene i arbeidsmiljøloven §§ 15 og 17 ivaretas ved en endringsoppsigelse.

Vi vil komme tilbake til prosessen ifm nedleggelse av HV-016 avdelingene.

(II) For begge personellkategorier gjelder følgende i arbeidsmiljøloven:

§ 4-3. *Krav til det psykososiale arbeidsmiljøet*

(1) Arbeidet skal legges til rette slik at arbeidstakers integritet og verdighet ivaretas.

(3) Arbeidstaker skal ikke utsettes for trakassering eller annen utilbørlig opptreden.

I tillegg vil forsvarssjefen være forpliktet til å gjennomføre enhver prosess i tråd med Forsvarets verdigrunnlag og kjerneverdier; mot, ansvar og respekt.

**7. Brudd på Grunnloven § 100 fjerde ledd og arbeidsmiljølovens § 4-3 nr 1 og 3.
Overtredelse av militær skikk og orden som det ikke sømmer seg for en militærperson å
begå, sett opp mot blant annet forsvarets verdigrunnlag og kjerneverdier:**

Gjerningsfaktum:

Etter å ha deltatt i Dagsnytt 18 den 8. november 2010, gjorde forsvarssjefen et intervju med NRK som ble sendt i Kveldsnytt samme kveld. Seertallet var 426 000 seere.

I introduksjonen av innslaget sier programlederen: "Han sier....avdelingen har vært ute av kontroll og har misforstått sine arbeidsoppgaver." Deretter sier forsvarssjefen: "*Jeg snakker nå til det norske folk...*" På spørsmål fra intervjueren i NRK: "*Har HV-016 vært litt ute av kontroll?*", svarer forsvarssjefen: "*HV-016 har nettopp fordi oppgavene er bortfalt og ingen har tatt hånd om en videreutvikling av disse oppgavene så har de vært for mye alene. De har funnet rasjonale i sine oppgaver på egenhånd*"

Dagen etter, den 9. november 2010, kunne forsvarssjefen ha rettet opp dette hvis han mente at saken i NRK Kveldsnytt var blitt ensidig framstilt. Men i et lenge planlagt pressetreff samme dag, med journalister fra sentralredaksjonene i Oslo til stede, ble kritikken og beskyldningene gjentatt. Riktignok understreket forsvarssjefen at det var hans ansvar for blant annet ikke å ha grepet inn tidligere. Men den ramsalte kritikken ble opprettholdt. (Jfr NRK og VG, som videreformidlet dette ifm intervju med tillitsmann Thomas Lund Nielsen).

I Dagsrevyen samme dato (841 000 seere) sendte NRK en nyhets sak om HV-016 avdelingene, hvor blant annet forsvarssjefens beskrivelser og kritikk ble gjentatt. Fjernsyn er det mediet som virker sterkest av alle massemedier. To dager på rad ble fjernsyns seerne eksponert for forsvarssjefens beskyldninger mot eget personell, om at de hadde vært ute av kontroll.

Det bør her i tillegg nevnes at NRK Dagsrevyen tidligere samme dag hadde en intervjuavtale med distriktssjef for HV-02 i Oslo og Akershus, oberst Stein Erik Lauglo, hvor han etter det han har fortalt til oss ville gitt uttrykk for at han ikke kjente seg igjen i forsvarssjefens beskrivelse. Oberst Lauglo hadde ansvar for HV-016 avdelingene i Oslo. Én time før opptak fikk oberst Lauglo melding fra overordnet myndighet om at det ikke var ønskelig at han gjennomførte intervjuet med NRK Dagsrevyen. Likelydende tilbakemelding fikk sjef for HV-12 i Trøndelag, vedrørende en intervjuavtale med Adresseavisen og som omhandlet HV-016 avdelingen han hadde ansvaret for. Forsvaret har med dette gitt munnkurv til de sjefer som med autoritet kunne korrigert og nyansert

forsvarssjefens feilaktige påstander. Dette gjelder både fakta og etterlatt inntrykk av at HV-016 har vært ute av kontroll.

HV-016 var en avdeling med særlig stor stridskapasitet, med kort mobiliseringstid og evne til å opptre selvstendig over lang tid. Nettopp en slik avdeling må, i alt den foretar seg, være under sterk og løpende styring og kontroll.

Et åpent og demokratisk samfunn kan ikke holde seg med voldskapasiteter av denne type, dersom ikke virksomheten er underkastet klare kommandolinjer og nøye kontroll og veiledning. Derfor rammer kritikken fra forsvarssjefen særlig hardt, både for de som er med i en slik avdeling og avdelingens sjef. Å påstå at en slik avdeling er ute av kontroll, er å antyde at personellet og dets sjef har begått grov illojalitet mot landets øverste krigsherre som er Kongen, mot fedrelandet og mot Forsvaret.

Den 17. november 2010 gjorde forsvarssjefen et intervju med Aftenpostens nettutgave, der det kommer fram følgende:

”Sunde ikke bare avviker 016-avdelingen, han ribber HV for avansert utstyr som han sier 016 selv har skaffet seg, og som er irrelevant for HVs oppgaver. Utstyret skal leveres tilbake, internt i Forsvaret, noe som skal gi penger til å trene andre HV-soldater.

– Er det av økonomiske grunner, eller avviker du nå 016 fordi du mener avdelingen er utenfor kontroll, at den er blitt en stat i staten?

– Jeg har ikke brukt uttrykket stat i staten. Men avdelingen, som har laget seg sine egne oppgaver, er ikke lenger relevant. Den skulle være livvakt for toppoffiserer på i alt fire nivåer i det store, gamle invasjonforsvaret. I dagens forsvar er det ett slikt sjikt igjen, meg selv og de fire generalinspektørene for hær, HV, sjø og luftforsvar, sier Sunde.

– 016 har overlevd ved en inkurie, en forglemmelse, sier han.”

I dette intervjuet forsterkes kritikken ytterligere, med å bringe inn påstander om at HV-016 har skaffet seg materiell som ikke er relevant for de oppdragene de har hatt, om at dette materiellet er urettmessig anskaffet og der anklagen om at personellet har laget seg sine egne oppgaver gjentas. En rimelig tolkning av det forsvarssjefen uttaler i intervjuet, er at arbeidet som HV016 har nedlagt de siste årene har vært til ingen nytte.

Samtidig imøtegåelse og/eller tilsvarsrett er grunnleggende bestemmelser i Norsk Presseforbunds Vær Varsom-plakat (VVP) slik det skisseres her:

4.14. De som utsettes for sterke beskyldninger skal såvidt mulig ha adgang til samtidig imøtegåelse av faktiske opplysninger. Debatt, kritikk og nyhetsformidling må ikke hindres ved at parter ikke er villig til å uttale seg eller medvirke til debatt.

4.15. De som er blitt utsatt for angrep skal snarest mulig få adgang til tilsvarende svar, med mindre angrep og kritikk inngår som ledd i en løpende meningsutveksling. Ha som krav at tilsvaret er av rimelig omfang, holder seg til saken og har en anstendig form. Tilsvarende kan nektes dersom den berørte part, uten saklig grunn, har avvist tilbud om samtidig imøtegåelse i samme spørsmål. Tilsvarende og debattinnlegg skal ikke utstyres med redaksjonell, polemisk replikk.

Selv om dette er etiske regler som i første rekke gjelder for mediene, sier bestemmelsene noe om hva man forventer som spilleregler i den offentlige debatt, at det forventes at den kritiserte part gis

anledning til å svare og ta til motmæle. Dette har forsvarssjefen aktivt, gjennom sine medarbeidere, forsøkt å motvirke at man har fått anledning til.

Samlet sett er forsvarssjefens uttalelser av en slik art at man med rimelighet må kunne si at HV-016 avdelingenes tjenestegjørende og deres nærmeste overordnede ble rammet av sterk kritikk av forsvarssjefen i det offentlige rom. Mediene tok selv initiativ, ihht VVP, å kontakte berørte sjefer i Forsvaret for å få tilsvar til de påstandene som var fremsatt.

Ombudsmannsnemnda for Forsvaret uttalte i sin innberetning for 2010 om ansattes ytringsfrihet:

"Ombudsmannsnemnda legger til grunn at en arbeidsgiver ikke har adgang til å reagere på en ansatts ytringer, med mindre det foreligger en åpenbar risiko for skade på arbeidsgiverens legitime og saklige interesser. Som utgangspunkt gjelder ytringsfriheten også forhold som hører inn under arbeidsområdet og som berører forholdet til arbeidsgiveren. Offentlig ansatte har et vidt spillerom for offentlig å gi uttrykk for sin mening, også om forhold på eget arbeids område og på egen arbeidsplass."

Samt:

"Ansatte har med andre ord stor adgang til å ytre seg. Men om adgangen kan synes klar, betyr ikke det at forsvarsansatte tør bruke sin ytringsfrihet, verken internt eller delta i det offentlige rom. Det kan skyldes engstelse for karrierestopp og/eller for såkalt "usynlig straff", hvor arbeidstager over tid mener seg "satt på sidelinjen". Det hevdes også at økningen av profesjonelle informasjons og kommunikasjonsrådgivere som bindeledd med allmennheten gjør at den med faglig innsikt og ytring ofte kommer i bakgrunnen. Ytring skal også kunne omfatte kritikk, uten fare for sanksjon. Hvis uttalelsen er rimelig, selv om det er kritikk, må etter nemndas mening ledelsen tåle kritikken. Det finnes eksempler hvor kritisk ytring basert på faglig ekspertise har ført til sanksjonering. Det er nemndas syn at sanksjonering av kritikk eller av kontroversielle, men rimelige uttalelser, gir unødig begrensning av ytringsfriheten, og bør ikke forekomme."

Dette gir meget tydelige føringer for at HV-016s nærmeste sjefer burde ha anledning til å imøtegå og svare på kritikken fra forsvarssjefen i det offentlige rom.

I drøftelsen til Ombudsmannen for Forsvaret pekes det på engstelse for at ytringer skal gi karrierestopp eller andre såkalte "usynlige" sanksjoner. Den frykten henger sammen med at militært ansatte har en helt spesielt innrettet utdanning og at de har sitt virke i en monopolvirksomhet. Derfor er det meget vanskelig å f eks lage seg et nytt tilsvarende karriereløp i en annen virksomhet. Og antakelig er det verre jo lenger man kommer opp i hierarkiet å lage seg en ny karriere utenfor Forsvaret.

Det nok på denne bakgrunn og den sterke lojalitetskulturen som hersker i organisasjonen at man i liten grad ser stadig tjenestegjørende offiserer som åpent kritiserer forhold i Forsvaret.

Da det ble klart at nedleggelsen av HV-016 avdelingene ville bli gjenstand for debatt i åpent stortingsmøte den 26. november 2010, fikk de distriktssjefene (oberst/oblt-nivå) som hadde ansvar for HV-016 avdelinger, beskjed fra Forsvarets øverste ledelse om at man ikke ønsket at de - under noen omstendighet - skulle uttale seg til mediene forut for møtet i Stortinget den 26. november. Dette ble også formidlet til berørte innsatsstyrkesjefer (majorer) som hadde HV-016 avdelinger, samt til direkte sjefer (kapteiner) for HV-016 avdelingene.

Dette ble formidlet av Generalinspektøren for Heimevernet til tross for at hun visste at de hadde blitt utsatt for feilaktig kritikk fra forsvarssjefen som det var all grunn til å forsøke å rette opp i det offentlige rom.

Sett under ett:

HV-016 avdelingenes nærmeste overordnede ble av Forsvarets øverste ledelse 9. november 2010, dagen etter forsvarssjefens uttalelser i NRK Kveldsnytt den 8. november 2010, nektet retten til å imøtegå og korrigere forsvarssjefens anklager i det offentlige rom, hvor nettopp anklagene var falt. Uriktige påstander fra forsvarssjefen, som blant annet over én million fjernsynsseere hadde sett og hørt. Påstandene ble gjentatt av mange andre medier i dagene som fulgte, og inntrykket ble forsterket av forsvarssjefens nye uttalelser til Aftenpostens nettutgave den 17. november 2010. Som nevnt ble det også i tiden etter den 17. november 2010 og fram møte til i Stortinget den 26. november iverksatt forhåndssensur.

Forsvarssjefen har ikke på noe tidspunkt lagt fram dokumentasjon eller på annen måte sannsynliggjort sine anklager. Hans anklager har fått stå uimotsagt fra annet autorativt hold enn soldatenes egen tillitsvalgte. Og de militære sjefer som kunne gi tilsvare, og som ikke minst ønsket å gi tilsvare, ble ilagt munnkurv/forhåndssensur.

Dette er forhold som, samlet sett, fremstår som svært graverende.

Grunnlovens § 100, fjerde ledd, stiller opp som hovedregel innenfor sitt virkeområde et absolutt forbud mot forhåndssensur og andre forebyggende forholdsregler rettet mot ytringer. Forbudet mot forhåndssensur og andre forebyggende forholdsregler innebærer at alle i utgangspunktet står fritt til å ytre seg om det de vil, uten forhåndssensur fra statlige myndigheter.

Sensurforbudet i § 100 fjerde ledd innebærer at en offentlig arbeidsgiver ikke har hjemmelsgrunnlag for å kreve å få godkjent uttalelser som skjer på den ansattes egne vegne, før de fremsettes. Det er heller ikke hjemmelsgrunnlag for å kreve at den ansatte ikke ytrer seg i det hele tatt.

I ulike dommer i norske rettsinstanser hvor pressen er involvert er det de siste årene stadig oftere henvist til imøtegåelsesretten som en betingelse for å sikre ytringsfriheten etter artikkel 10 i EMK. Denne imøtegåelsesretten ble tilbudt sjefene til HV-016 i de konkrete tilfellene av mediene og/eller hadde etter all sannsynlighet blitt tilbudt ved henvendelse til mediene, men ble nektet dem av forsvarssjefen i den kritiske tidsperioden hvor opinions – og meningsdanning om HV-016-saken ble dannet.

Vi ser at det er lett å bli unødig høystemt i beskrivelsen av de mer prinsipielle sidene av denne saken, men vi drister oss allikevel til noen tanker om dette.

Kongeriket Norge er en åpen og liberal demokratisk rettstat. Denne staten hviler på noen få grunnleggende, umistelige og ukrenkelige verdier.

Ytringsfriheten er en av disse ideologiske verdiene.

Denne statsdannelsen holder seg med et ytre militært voldsapparat som kalles Forsvaret.

Dette voldsapparatet holder man seg med på grunnlag av de historiske erfaringer man har gjort seg.

Og ikke hovedsakelig av ideologiske grunner.

Dette apparatet kan i de gale hender, ved mis skjøtsel og/eller en grovt overlatt handling, i en gitt situasjon bli brukt mot staten og dets borgere og derigjennom krenke og true denne statens få, men grunnleggende og umistelige verdier.

Derfor er det særlig skjerpene at nettopp den personen som leder dette voldsapparatet krenker ytringsfriheten.

Den grunnlovsfestede rett til å ytre seg, så som HV-016 avdelingenes nærmeste overordnede, når man er blitt utsatt for sterke anklager, er dermed blitt krenket.

Det følger av Straffeloven av 1902 § 123 at en offentlig tjenestemann kan straffes dersom han misbruker sin stilling til å krenke noens rett ved å foreta eller unnlate å utføre en tjenestehandling. Skyldkravet er forsett. Overtredelse straffes med bot eller tap av tjenesten eller med fengsel inntil ett år.

Straffeloven av 1902 § 125 rammer dessuten ulike former for medvirkning. Bestemmelsen er rettet mot offentlige tjenestemenn som forleder eller tilskynder en underordnet eller en tjenestemann under hans oppsyn til å forbryte seg i tjenesten eller som bistår vedkommende eller vitende lar ham forbryte seg.

Videre rammer § 125 en offentlig tjenestemann som misbruker sin offentlige stilling til å tilskynde en annen offentlig tjenestemann til å forbryte seg i tjenesten eller som bistår vedkommende. Skyldkravet er forsett. Medvirkeren straffes etter samme straffebud som hovedgjerningspersonen. Bestemmelsen kommer til anvendelse selv om hovedgjerningspersonen ikke kan straffes.

Forhåndssensuren ble, etter det vi kjenner til, tatt initiativ til av forsvarssjefen og iverksatt av dennes stab gjennom Generalinspektøren for Heimevernet.

Det bes om at generaladvokaten eller annen påtalemyndighet - på eget grunnlag - iverksetter etterforskning for overtredelser av Grunnloven § 100 fjerde ledd og Straffelovens §§123 og 125 relatert til forhåndssensur av sjefene for HV-016 avdelingene.

Det berørte personell har i ettertid blitt konfrontert med meget kritiske spørsmål fra sine hovedarbeidsgivere, der det er stilt spørsmål ved deres troverdighet og skikkethet som arbeidstakere, siden de ifølge forsvarssjefen er med i en spesialavdeling som er ute av kontroll. De samme reaksjoner har kommet fra personellets nærmeste familie og venner. Forsvarssjefens grovt villedende og bevisste handling har dermed også medført skadeomfang som det i dag er vanskelig å anslå det eksakte omfanget av.

Forsvarssjefen har:

- Spredt uriktige og krenkende uttalelser i det offentlige rom.
- Nektet HV-016 avdelingenes nærmeste foresatte å kunne korrigere og imøtegå uttalelsene i det offentlige rom. Bruk av forhåndssensur, i strid med EMK og Grunnloven.

Ovennevnte forhold representerer klare brudd på Arbeidsmiljølovens § 4-3 nr 1 og 3.

- *(1) Arbeidet skal legges til rette slik at arbeidstakers integritet og verdighet ivaretas.*
- *(3) Arbeidstaker skal ikke utsettes for trakassering eller annen utilbørlig opptreden.*

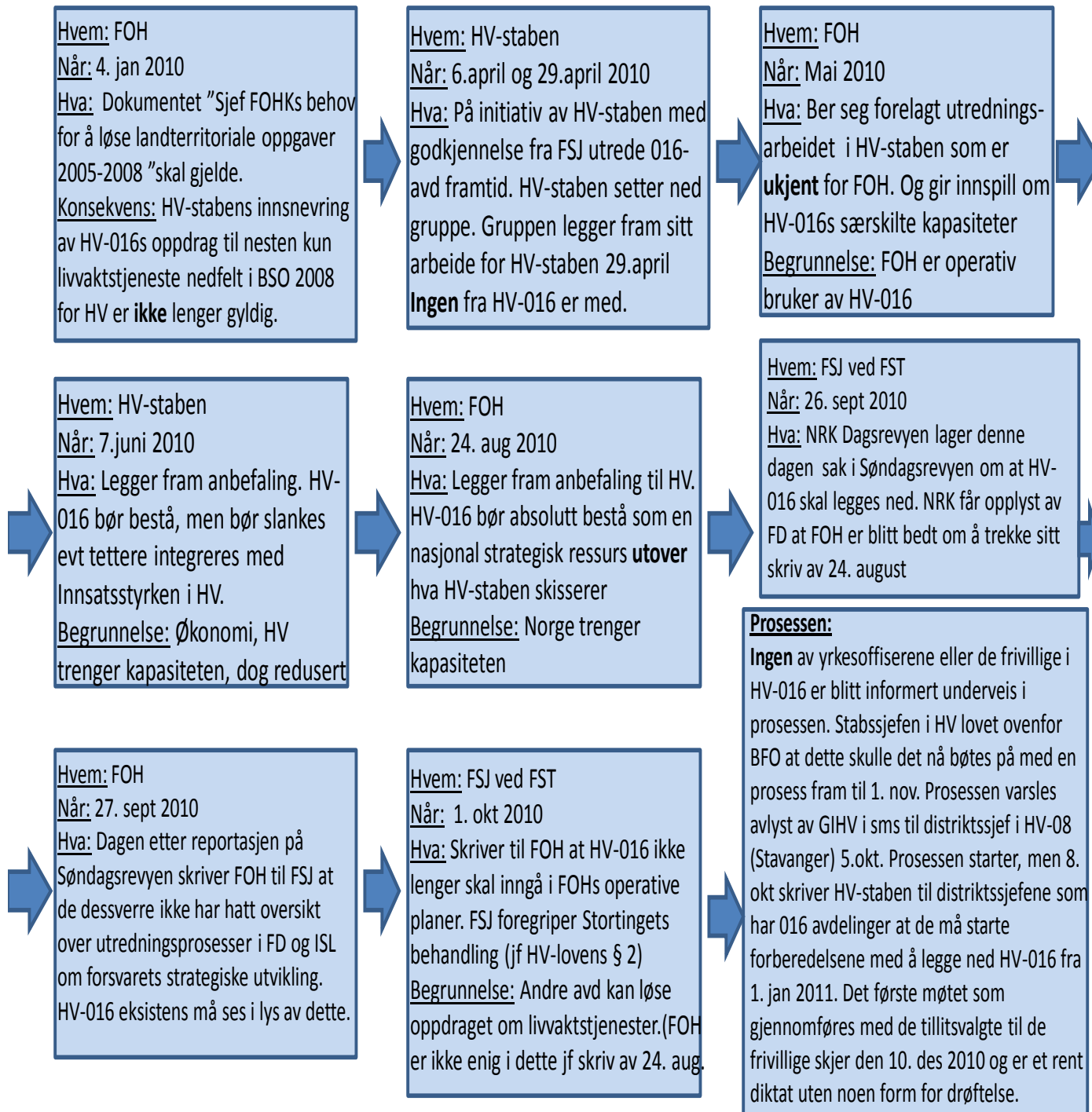
Det foreligger dessuten klare brudd på Forsvarets verdigrunnlag og dets kjerneverdier. Særlig verdigrunnlaget knyttet til å opptre med "respekt" synes å være satt til side. Det tilligger åpenbart forsvarssjefens tjenesteplikter å følge Forsvarets verdigrunnlag og fastsatte kjerneverdier. Det må med rimelighet kunne stilles særlige krav til forsvarrets øverste leder med hensyn til hvordan denne behandler eget personell i det offentlige rom.

8. Brudd på arbeidsmiljølovens § 4-2 nr 3 og/eller §§ 15 og 17:

Gjerningsfaktum:

Under er en skjematisk gjennomgang av nedleggelsen av HV-016.

Skjematisk om prosessen vedrørende nedleggelse av HV-016

Figur 5

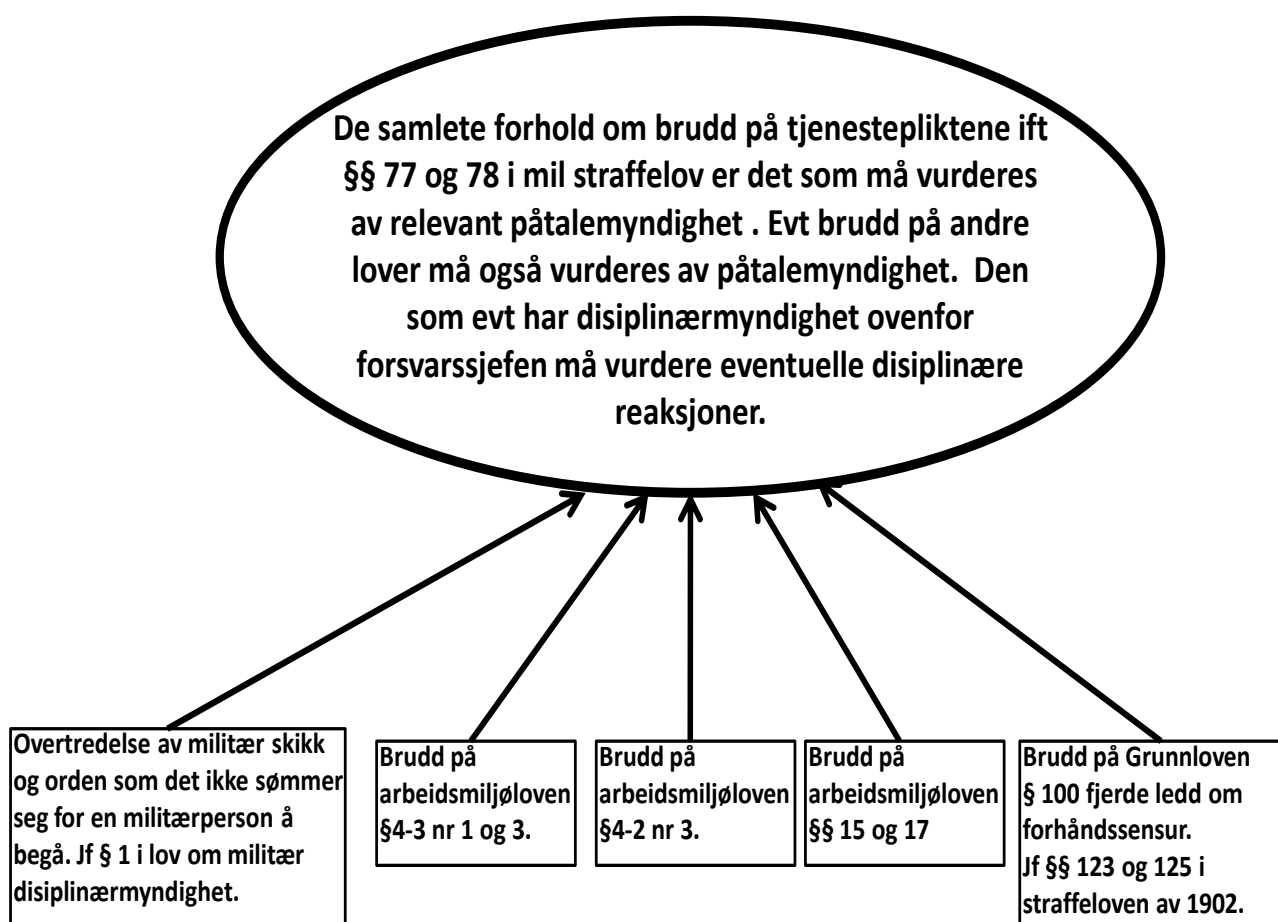
Som man ser av ovennevnte beskrivelse, er ikke Hovedavtalen i Staten, med tilpasningsavtale for Forsvaret for yrkesoffiserene fulgt med tanke på endringer. Heller ikke var noen som hadde inngått innsatsstyrkekontrakt på noe tidspunkt involvert i prosessen med nedleggelse.

De små tendenser til prosess i november 2010 bar klare preg av å være en skinnprosess, all den tid den reelle beslutningen ble tatt allerede 1. oktober 2010.

Den 25. oktober 2010 uttalte leder for Norges offisersforbund Egil André Aas følgende til VG Nett: "En pill råtten prosess, hvor Forsvaret ikke følger avtaleverket for mannskapene".

9. Oppsummert:

Det som Generaladvokaten skal ta stilling til kan skisseres i følgende figur:

Figur 6

Forsvarssjefen har kommet med uriktige påstander/beskyldninger om at HV-016 har vært ute av kontroll, har laget seg sine egne oppdrag og skaffet seg materiell de ikke skulle ha. Dette er gjort på en slik krenkende måte at det rammes av Arbeidsmiljølovens § 4-3 nr 1 og 3.

Når det gjelder f eks oppdrag, definerte Fellesoperativt hovedkvarter (FOH) både i et operativt direktiv fra 2006, samt i dokumentet "Landterritorielle oppgaver i perioden 2005-2008" hvilke oppdrag HV-016 skulle ha. FOH slo senest i januar 2010 fast at oppdragene til HV-016 avdelingene blant annet var følgende:

- Klarering av bygninger, herunder pågripelse (være HVs spesialister på dette)
- Støtte politiet med å sikre operasjonsområde under kompliserte oppdrag
- Bekjempning av mindre styrker
- Pågripelse; beherske lokalisering, isolering og pågripelse av personell, herunder i bygg/hus.
- Bekjempning; lokalisere, isolere og bekjempe mindre enheter i terreng og urbane strøk
- HV-016 avdelingene skulle kunne settes inn enkeltvis eller flere avdelinger samlet over hele landet

Dette står i skarp kontrast til hva forsvarssjefen har hevdet i det offentlige rom om oppdragsporteføljen til HV-016. Her har man ensidig lagt vekt på at HV-016 de siste årene utelukkende har hatt livvakt og eskorteoppdrag. Oppdrag som forsvarssjefen har hevdet det ikke lenger er behov for, nå som den kalde krigen har vært slutt i snart 15 år. Vi mener det er grunnlag for å karakterisere forsvarssjefens fremstilling som grovt villedende. Forsvarssjefen må forutsettes å kjenne så sentrale rammedokumenter som vi her ovenfor refererer til. Dermed kan man i tillegg utlede at forsvarssjefens grovt villedende opptreden er en bevisst og gjentatt handling.

Dokumentasjon som viser at forsvarssjefen kommer med uriktige påstander er vedlagt.

I tillegg er § 100 i Grunnloven fjerde ledd om forhåndssensur brutt i forbindelse med at han satte munnkurv på de militære sjefer som ble rammet av hans uriktige anklager.

I tillegg til bruddene på Grunnloven og Arbeidsmiljøloven, har forsvarssjefen overtrådt militær skikk og orden som det ikke sømmer seg for en militærperson å begå.

I et innlegg av tillitsmann Thomas Lund Nielsen, publisert i Aftenposten 20. februar 2011, ble dette oppsummert slik:

"Soldatene i 016 er voksne mennesker som arbeider i en rekke ulike sivile stillinger til daglig. Kompromiss og endringsprosesser er en del av hverdagen. Men den lederstilen vi har blitt utsatt for under denne prosessen ville ikke blitt akseptert i noen annen offentlig eller privat virksomhet. Bare Forsvaret tillater toppsjefen å lyve om sine underordnede, og dolke dem i ryggen i mediene i beste sendetid, og deretter true alle fast ansatte i egen organisasjon som ønsker å ta til motmæle, til stillhet. Det er også en viktig årsak til at det store flertall i 016 nå slutter."

Forsvarssjefen tok personlig initiativ til å nedlegge HV-016 avdelingene. Siden han selv har vært så involvert i nedleggelsen er det rimelig at han personlig må hefte for brudd på spillereglene i arbeidslivet.

Personellet i avdelingene ble ikke på noe tidspunkt brakt inn i prosessen. Selv ikke etter at NRK Dagsrevyen 26. september 2010 publiserte en nyhetssak om at avdelingene ville bli nedlagt, fant Forsvaret det naturlig å etablere kontakt med de tillitsvalgte, slik det er klare krav om i Arbeidsmiljøloven § 4-2 nr 3 og §§ 15 17. Og for yrkesoffiserene slik det er skissert i Hovedavtalen.

I tidligere nevnte innlegg av tillitsmann Thomas Lund Nielsen i Aftenposten, ble dette saksforholdet beskrevet på følgende måte:

”30. november 2010 meldte Aftenposten at HV-sjef Kristin Lund hadde kommet frem til en kompromissløsning for å beholde det hun beskrev som Norges beste HV-soldater. Det skjedde kort tid etter at forsvarsminister Grete Faremo (Ap) i Stortinget hadde sagt at hun ville ta vare på kompetansen i HV-016. Aftenpostens kilder i HV-staben beskrev en beslutning der HVs eliteavdelinger ikke lenger skulle bære navnet 016 og ikke lenger trene på militær livvakt og eskorte. For øvrig skulle lag og tropper fungere som før.

Mange 016-soldater var fortsatt opprørte over en uryddig prosess og forsvarssjefens udokumenterte påstander om at de hadde vært ute av kontroll. Men HV-sjefens beslutning innebar at kompetanse ble beholdt samtidig som forsvarssjefen reddet ansikt. Som tillitsmann for HV-016 sa jeg til Aftenposten at vi var godt fornøyd. Jeg takket Faremo for å ha tatt grep og fått prosessen på rett kjøll. – Vi er en meget robust avdeling som kan ta mange typer krevende oppdrag, sa jeg.

Dagen etter måtte en brydd HV-sjef dementere. En fullstendig avvikling av 016 avdelingene var det eneste forsvarssjef Harald Sunde kunne akseptere.

Soldatene i 016 er voksne mennesker som arbeider i en rekke ulike sivile stillinger til daglig. Kompromiss og endringsprosesser er en del av hverdagen. Men den lederstilen vi har blitt utsatt for under denne prosessen ville ikke blitt akseptert i noen annen offentlig eller privat virksomhet.”

Den gode prosessen som statsråden lovet Stortinget den 26. november 2010 har med andre ord ikke funnet sted og hennes lovnad om at personellet og kompetansen skal videreføres vil heller ikke skje siden så å si alt personell i HV-016 avdelingene i Oslo, Bergen og Stavanger har sagt opp kontraktene sine.

10. Forhold som bør ytterligere undersøkes

Det eneste møte som tillitsmennene så langt hadde hatt med arbeidsgiver ble gjennomført den 10. desember 2010. Til stede på dette møtet var blant annet Generalinspektøren for Heimevernet og stabssjefen i Heimevernet.

Innsatsstyrkene i Heimevernet ble opprettet fra 2005. Vi stilte tre grunngitte spørsmål til arbeidsgiver:

- Kontraktenes gyldighet:
Hva slags gyldighet har egentlig disse innsatsstyrkekontraktene? Hvordan er de hjemlet? Er kontraktene i det hele tatt utformet på en slik måte at de er gyldige? Er man midlertidig

statstjenestemann hele tiden eller er man bare dette når man er inne til tjeneste?
Dette gjelder eventuelt ikke bare oss, men også de ca 3200 som inngår i innsatsstyrken til Heimevernet.

- Manglende utbetaling av feriepenger:

Befalet i innsatsstyrkene får utbetalt lønn for sin tjeneste. I HV-016 avdelingene var 95 % av personellet befal. Dette personellet har fått lønn som det trekkes skatt av og som innberettes til ligningsmyndighetene. Hvorfor har ingen i disse fem årene kontraktene har eksistert fått utbetalt feriepenger? I hver fall for den frivillige tjenesten som går utover den alminnelige tjenesteplikten (9 dager i året for befal)?

Dette gjelder eventuelt ikke bare oss, men også de ca 5-700 befal som inngår i innsatsstyrken til Heimevernet.

- Sedvanemessig utbetaling av bonus:

Ved en tidligere anledning så terminerte Forsvaret som arbeidsgiver alle innsatsstyrkekontrakter og opprettet nye for at så mange kontrakter som mulig skulle ha lik inngåelsesdato. Kontraktene er treårige. Ved kontraktens utløpsdato, og hvis man har en oppmøteprosent på 80 % eller høyere, så vil det bli utbetalt en bonus. Arbeidsgiver utbetalte ved nevnte anledning en dividende sett opp mot hvor lenge kontrakten hadde løpt. Ved to års forløpt tid ble 2/3 av bonusbeløpet utbetalt i forbindelse med at man skrev under en ny kontrakt slik Forsvaret ønsket. Vi framholdt i møte med Heimevernstaben den 10. desember 2010 at det var etablert en sedvane/praksis hvor man utbetalte bonus ved ekstraordinære omstendigheter. Og derfor burde det utbetales en dividende av bonusen for alle som inngikk i HV-016 siden avdelingene ble nedlagt. Dette uavhengig om en ville skrive under ny kontrakt med Heimevernet eller ei slik Heimevernstaben skisserte at alle nå måtte gjøre nå som HV-016 avdelingene var nedlagt.

Vi ble lovet tilbakemelding på disse punktene medio januar 2011.

Ingen tilbakemelding har blitt gitt. Noe som neppe er i tråd med god forvaltningsskikk.

Kontraktene ble sagt opp 31. desember 2010. Det var én måneds oppsigelsestid. Slik at det formelle arbeidstagerforholdet ble avsluttet den 31. januar 2011. Derfor så kan man ikke eventuelt skylde på at årsaken til manglende tilbakemelding hadde med å gjøre at vi ikke lenger hadde noe arbeidsmessig forhold til Forsvaret.

Dette er et ytterligere moment i forhold til det og ikke å involvere og informere slik det er beskrevet om prosessen tidligere i denne anmeldelsen.

Vi har tatt opp disse tre ovennevnte forhold med Norges Offisersforbund (NOF) og de har tatt opp saken med juridisk avdeling i LO, og NOF har nå en løpende saksbehandling vedrørende disse forholdene med Heimevernstaben.

Et ytterligere forhold er spørsmålet om det er innbetalt arbeidsgiveravgift på lønn til personell i innsatsstyrkene i Heimevernet.

Det er etter vårt syn ar all grunn for Generaladvokaten å gå inn i dette.

Hovedgrunnen til at Generaladvokaten bør gå inn i ovennevnte tilknyttet denne anmeldelsen er det forhold at forsvarssjefen personlig i stor grad har vært involvert i alle forhold rundt nedleggelsen av HV-016.

De springende spørsmål vil være om forsvarssjefen er blitt gjort kjent med forholdene vi tok opp i møtet den 10. desember 2010.

Og eventuelt om han har hatt noe med at det ikke har blitt gitt tilbakemelding om disse forholdene og som eventuelt kan knyttes til unnlattelse av å gjøre sine tjenesteplikter som arbeidsgiver.

Avsluttende merknader

På bakgrunn av at forsvarssjefen grovt har misshandlet sine tjenesteplikter som arbeidsgiver, bes det om at Generaladvokaten så snart som mulig innleder etterforskning av forhold nevnt i denne anmeldelse.

Vi vil yte nødvendig bistand med ytterligere saksopplysninger og faktaavklaringer, i tråd med eventuelle forespørsler fra Generaladvokatembetet.

Med hilsen

Tillitsmenn for personell i Forsvarets tidligere HV-016 avdelinger

Audun Helgheim
(sign)

Thomas Lund Nielsen
(sign)

Fredrik Söderstrøm
(sign)

Elling Kåre Hansen
(sign)

Chris Kristiansen
(sign)

